

ling, hvor det kun er dem, der har ressourcerne, som kan få ret, og de andre må bare betale. Det regner jeg med at hr. Frank Aaen er helt enig i.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er en problemstilling, som jeg var inde på, sidst vi behandlede et forslag af den her type i Folketinget, fordi jeg mener, at man skal gå mere ind og diskutere i forhold til retshjælp. Hvordan sørger vi for, at der er en tilstrækkelig god, gratis retshjælp til dem, der ikke har penge til selv at hyre en advokat, ikke selv har råd til at tage risikoen ved at hyre en advokat?

Det tror jeg også er et emne, vi skal tage med, at vi hjælper de borgere, der er ressourcetsvage ikke kun økonomisk, men også i forhold til selv at kunne føre deres sager, for det er indviklede og komplicerede juridiske spørgsmål. Så det vil jeg gerne være med til at debattere. Jeg synes jeg også, det er et problem, at vi ikke har den tilstrækkelige hjælp til borgeren i den situation.

Men det ændrer ikke ved mit grundsynspunkt, at jeg mener, at man skal kunne føre sin sag, og man skal kunne få ret i sin anke i skatteankesystemet uden at have en advokat med. Jeg mener, det er meget vigtigt at fastholde det princip, at myndigheden har pligt til at hjælpe borgeren, til at sørge for, at borgeren får sin ret, uden at borgeren absolut skal slæbe en advokat med. Det synes jeg er et meget vigtigt princip.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg synes jo, problemstillingen er ganske enkel: Der er en borger, der er kommet i klemme i systemet. Systemet har ikke givet borgeren den ret, borgeren efter gældende lov skal have.

Der er jeg da enig i, at myndighederne bør hjælpe borgeren, men jeg kender nu også selv tilfælde, hvor man ikke fra myndighedernes side har vist imødekommenhed over for borgeren, men hvor borgeren har måttet kæmpe, ikke har fået de oplysninger af myndighederne, som borgeren burde have. Der kan det jo blive nødvendigt at få professionel bistand for at få den ret, man har.

Så får man ret, myndighederne tog fejl. Er det så rimeligt, eller er det urimeligt, at det er en udgift for det offentlige, når en borger har udgifter for at få en ret, som myndighederne burde have givet borgeren, men ikke gjorde? Er det så ikke naturligt, at myndighederne også må honorere borgeren de udgifter, borgeren måtte have haft? Jeg synes faktisk, det er soleklart. Jeg synes ikke,

der er kommet nogen tvingende argumenter for, at borgeren selv skal have udgifter for at få en ret, som borgeren burde have fået af myndighederne.

Så jeg synes, det er et godt, et rigtigt forslag, som vi fra Kristeligt Folkepartis side helhjertet kan støtte, det, vi nu har til første behandling.

Kim Behnke (UP):

Inden for strafferetten har man et udtryk, der hedder procesøkonomi. Det går ud på, at en statsadvokat, inden en sag rejses, skal gøre sig overvejelser om: Hvor mange ressourcer skal der egentlig bruges på at få dømt borgeren eller en virksomhed for at have overtrådt en bestemt lovbestemmelse? Og der er mange sager, som aldrig bliver rejst, fordi de ressourcer, anklagemyndigheden skal bruge, er alt for store i forhold til det, man opnår.

Det samme hensyn, den samme overvejelse burde skattemyndighederne gøre. Det burde være sådan, at når en skattemedarbejder ser en selvangivelse, hvor kørselsgodtgørelsen er regnet forkert ud eller noget lignende, så siger: Ja, det kan godt være, at skatteborgeren har fået 10 kr. for meget i fradrag, men til gengæld overstiger alene omkostningerne ved at begynde at skrive breve til borgeren og rejse sag på det osv. langt det proventu, man kan få ind.

Men mit indtryk er, at når først en skattemedarbejder har fået øje på en sag, ja, så ser vedkommende det som en embedspligt at få de penge skrabet i kassen. Og derudover opnår man altså også at kunne sætte et flueben på sit ark over de opgaver, man skal varetage, sådan at måltallene bliver nået. Nu har man en sag mere, man har rejst, selv om de omkostninger, skattemyndighederne bruger internt, langt overstiger det provenu, man får ind fra borgeren ved eventuelt at få ret. Men det system tager slet ikke hensyn til, hvordan borgerens retstilstand er.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Frank Aaen i, at den ideelle situation naturligvis var, hvis skattemyndighederne opførte sig på en sådan måde, at der slet ikke blev de her sager. Men det er jo nok at forvente for meget, for på det seneste årsmøde for skattecheferne, der fandt sted i Roskilde, var én af dem, der talte, faktisk direktøren for Told- og Skattestyrelsen, og umiddelbart forud for det årsmøde for skattecheferne havde der i dagspressen verseret denne her sag, vi alle kan huske, om, at hvis man kommer ud til en automobilforhandler og får en pindemad og står op og spiser den, så har automobilforhandleren 100